

ČAŠA

NOVOG SAVEZA

MISIONARI
KRVI KRISTOVE

59.
LIP 2026



*Naše temeljne
vrijednosti su sinteza
onoga što jesmo*

**Postajući
agenti pretvorbe,
transformacije
i obnove**

O. Emanuele Lupi, C.P.P.S.

3

**Obraćenje
je revolucija!**

Vidjeti na dublji način

O. Ron Rolheiser, OMI

5

**Ranjeni,
ali hrabri**

Znamenje novog stvorenja

O. Joe Nassal, C.P.P.S.

9

**Putovanje
obraćenja,
preobrazbe
i obnove**

Iskustvo Misionara u Tanzaniji

O. Chesco Peter Msaga, C.P.P.S.

12

**Preobražavajuća
moć Božje ljubavi**

O. David Kelly, C.P.P.S.

15

**Obraćenje,
preobrazba
i obnova**

U svjetlu duhovnosti
Krv Kristove
kroz prizmu osobnog,
pastoralnog i zajedničkog iskustva

O. Rony R. Díaz Quino, C.P.P.S.

18



Čaša Novog Saveza

Objava Generalne kurije C.P.P.S.

Viale di Porta Ardeatina, 66 - 00154 Roma
ITALIJA

web stranica: <http://www.cppsmissionaries.org>



O. Emanuele Lupi, C.P.P.S.

Generalni Moderator

POSTAJUĆI AGENTI PRETVORBE, TRANSFORMACIJE I OBNOVE

Svake šeste godine naša Družba održava Generalnu skupštinu koja je, kako je predviđeno našim Konstitucijama (C54), „najviša vlast u Družbi kada zasjeda“.

„[...] na ovoj Generalnoj skupštini predstavnici cijele Družbe sudjeluju u izboru Generalnog Moderatora i njegova vijeća te u određivanju važnijih zadataka Družbe.“

Prošlog rujna 2025. godine, u skladu s tim mandatom, predstavnici iz različitih jedinica Družbe — provincija, vikarijata i delegatura — okupili su se u Rimu i Asizu na tri tjedna. Njihova svrha bila je ne samo izabrati Generalnog modera-tora i njegovo vijeće nego i, rekao bih ponajviše, moliti, razlučivati, prosuditi i odrediti daljnji put Družbe. Preko svojih delegata, svaki član Družbe bio je, u stvarnom smislu, prisutan na toj Skupštini. Uostalom, delegati su predstavnici izabrani iz baze, kojima je povjerenost da na Skupštinu donesu stvarnost svakodnevnih životnih iskustava, kao i kulturno i pastoralno bogatstvo pojedinih članova koje predstavljaju.

Jedno od istaknutih obilježja 22. generalne skupštine bilo je šire sudjelovanje vjernika laika suradnika u usporedbi s prethodnim skupštinama, kao i prisutnost dviju sestara Klanjateljica Krvi Kristove. Njihov angažman probudio

je naše iskustvo zajedništva s konkretnim stvarnostima u kojima ostvarujemo svoje apostolske službe.

Među najljepšim darovima koje je Skupština ponudila cijeloj Družbi zasigurno je „Poruka skupštine“, koja iznosi šest temeljnih vrijednosti. One za sve nas predstavljaju čvrsto tlo na kojem temelji naše međunarodne zajednice mogu sigurno počivati.

Te temeljne vrijednosti nisu proizašle ni iz čega; one su sinteza onoga što već jesmo i onoga što i dalje želimo biti. One sažimaju duhovnu baštinu naše zajednice i, nadamo se, izvor su nadahnuća kako za jačanje apostolata u koje smo već uključeni tako i za one nove apostolate koje bismo, u kontinuitetu i zajedništvu s našom tradicijom, željeli pokrenuti. One nisu statičan, već živ dokument — pouzdan okvir unutar kojeg možemo ostati vjerni svom identitetu, dok istovremeno govorimo jezikom sadašnjeg trenutka u kojem živimo.

S time na umu, a kako bismo našim članovima i laicima suradnicima pomogli produbiti promišljanje i proširiti razumijevanje, Generalno vijeće i ja odlučili smo da ćemo se kroz sljedećih šest brojeva našeg časopisa redom posvetiti i istražiti svaku od ovih temeljnih vrijednosti.

Druga velika novost jest da, počevši od ovog broja, proširujemo broj jezika na koje se časopis prevodi. Uz postojeće prijevode, od sada ćemo uključiti i svahili, hrvatski te portugalski jezik.

Središnja tema ovog broja je „Život obraćenja, preobrazbe i obnove“.

Među autorima koji će usmjeravati naše promišljanje je otac Ronald Rolheiser, OMI, duhovni pisac nadaleko poznat i cijenjen u Sjedinjenim Američkim Državama, čiji su uvidi dosljedno duboki i prodorni. Otac Ben Berinti, naš zamjenik Generalnog Moderatorsa, predstavlja ga sljedećim riječima: „Njegove nam riječi, kao Misionarima Krvi Kristove, donose glas izvana koji je sposoban unijeti novu perspektivu u naš način življenja prve temeljne vrijednosti, poziva na obraćenje. Donosimo dva članka oca Ronalda, u cijelosti priređena s njegovim dopuštanjem, u kojima nas izaziva da shvatimo kako je istinsko obraćenje više od običnog preslagivanja našega života i službe kao misio-

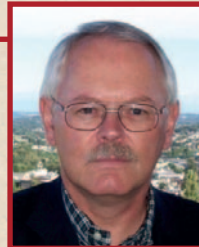
nara; obraćenje nas, štoviše, poziva na revoluciju — a ta revolucija, ako se želi ostvariti, od nas zahtijeva dublji način gledanja na stvari. Izražavamo svoju zahvalnost ocu Rolheiseru što nam je dopustio ponovno tiskanje svojih članaka u glasilu naše Družbe.“

O. Joe Nassal, naš subrat iz Američke provincije, još je jedan autor u ovome broju. S obzirom na njegovo dugogodišnje iskustvo propovijedanja i vođenja različitih provincijalnih vijeća, uvjeren sam da će ponuditi bogata promišljanja koja potiču na razmišljanje.

O. Chesco Msaga, generalni vijećnik; otac David Kelly, voditelj Centra pomirenja u Chicagu; i otac Rony Diaz, vijećnik Latinoameričke provincije, podijelit će konkretne priče o obraćenju, preobrazbi i obnovi proizišle iz njihovih vlastitih kulturnih i pastoralnih konteksta — u rasponu od američkog kontinenta do Tanzanije. ♦



Sudionici Generalne skupštine, opatija San Felice, Giano dell'Umbria.



P. Ron Rolheiser, OMI

*Profesor iz duhovnosti
na Teološkoj školi od Oblata*

OBRAĆENJE JE REVOLUCIJA!

Vidjeti na dublji način

Živimo suviše frustrirani svojom vlastitom osrednjošću. Problem nije u našoj nespremnosti na obraćenje, već u našoj nemoći da se obratimo. Neprestano pokušavamo, pomoću dobrih odluka, voditi rat protiv loših navika svoga srca i uma. Ali ne uspijevamo, gubimo hrabrost i uglavnom živimo u onom neizrečenom očaju koji nas uvjerava da se kod nas stvari zapravo ne mogu promijeniti.

U čemu je kvaka? U onoj urođenoj moralnoj nemoći o kojoj sveti Pavao govori u Poslanici Rimljanima. Možda? Ipak, slutim da veći dio problema leži u našem odbijanju da iskoračimo prema radikalnosti i korjenitom preokretu koji istinsko obraćenje podrazumijeva. Možda nam je najbolja analogija za razumijevanje pravog značenja riječi "obraćenje" upravo revolucija. Obraćenje je unutarnja revolucija. Sve što je manje radikalno od toga, jednostavno promašuje značenje tog pojma.

Kada promatramo fenomen političko-društvene revolucije, vidimo da uspješna revolucija rađa novu svijest i novi sustav, "novu gardu". Ona zamjenjuje "staru gardu" – dotadašnju uvriježenu svijest i način djelovanja. Takvoj su revoluciji između ostalog svojstvene dvije istaknute značajke:

1. Ona je dramatična, a ne postupna: revolucija nije evolucija. To nije gladak prijelaz niti mirna, postupna, bezbolna stvar koja ne uznemiruje. To je prevrat, radikalna preobrazba. Ona se javlja upravo onda kada ljudi izgube nadu u postupne promjene. Kada jednostavna evolucija i obične svakodnevne promjene omogućuju nužan rast, tada revolucija nije potrebna. Revolucija postaje nužna tek kada je stari poredak beznadno stagnirajući, kada više nema nade da mirna, nenasilna, postupna promjena može donijeti ikakva značajnija poboljšanja.
2. Sve revolucije kulminiraju u čistki: jednom kada se uspostave nova svijest i novi poredak, oni se moraju – i to vrlo brzo – očistiti od svih elemenata koji nisu beskompromisno i nedvosmisleno odani novim idealima i novom sustavu. Upravo zato je gotovo svaku političko-društvenu revoluciju u povijesti

**Da bi bilo stvarno,
obraćenje mora biti radikalno.
Mora biti revolucija!**

pratio krvavi pir. Sve što je disidentsko sustavno se eliminira. Zašto?

Zato što nova garda zna da će, ako se to ne učini, zauvijek živjeti pod prijetnjom da će se stara garda podignuti i ponovno preoteti vlast. Da bi nova svijest preživjela, disidentski i zaostali elementi stare garde moraju biti iskorijenjeni. Kao što stoji u Svetom pismu: "Novo se vino ne ulijeva u stare mješine"

U stvarnom životu, te su dinamike brutalne, krvave i često moralno porazne. No, kada se primijene na unutarnju revoluciju, na radikalno obraćenje unutar naših srca i umova, one i dalje ostaju brutalne i nasilne, ali mogu biti moralne i mogu nas voditi prema istini koja nas oslobađa.

Istinsko obraćenje i stvarna promjena doći će tek kada budemo imali petlje odvažiti se na dramatičan prevrat

Da bi bilo stvarno, obraćenje mora biti radikalno. Mora biti revolucija!

Da smo onakve osobe kakve bismo trebali biti, ne bi bilo potrebe za dramatičnim obraćenjima u našim životima. Evolucija bi bila dovoljna. Mogli bismo rasti kroz postupna, lagodna, neradikalna i nenasilna sredstva. Nažalost, najčešće to nije slučaj. Prave evolucije nema. Unutar vlastitih života osjećamo nezrelost, loše navike, osrednjost i moralnu nesposobnost što će nas – bez izvanredne intervencije milosti – zauvijek tjerati da upadamo u istu jamu.

Aristotel je rekao: "Navika postaje čovjekova druga narav." Bio je u pravu. Loše navike doista postaju naša druga narav. Donosimo svakakve odluke kako bismo se izvukli iz njih, ali se u osnovi osjećamo bespomoćno. Iz godine u godinu donosimo iste dobre odluke i iz godine u godinu ih kršimo. Što moramo naučiti iz toga?

To da se nakon nekog vremena više ne možemo riješiti loših navika sredstvima koja su lagodna, postupna, koja ne bole previše i ne remete nam život previše. Previše se toga predugo događa.

Evolucija za nas više nije moguća. Revolucija i određena doza nasilja su nužni. Moramo radikalno protresti svoje živote. No, većina nas ne voli ono što je subverzivno. Umjesto toga, iz godine u godinu pokušavamo se promijeniti kroz dobre odluke, sredstvima koja neće biti previše dramatična, bolna ili uznemirujuća. Zato i ne uspijevamo, ostajući zauvijek isti: osrednji, isfrustrirani i nesposobni raskinuti s lošim navikama koje vladaju našim životima. Upravo naš strah od dramatičnog prevrata, bolnog iskorjenjivanja i novih životnih obrazaca koji su neprijateljski nastrojeni prema ustaljenim navikama omogućuje našoj osrednjosti i lošim navikama da zadrže premoć.

Istinsko obraćenje i stvarna promjena doći će tek kada budemo imali petlje odvažiti se na dramatičan prevrat.

VIDJETI NA DUBLJI NAČIN

"Ponekad možete vidjeti mnoštvo toga samo gledajući." To je jedan od čuvenih aforizama Yogija Berre. To je, naravno, domišljat izraz, ali je, nažalost, najčešće istinito upravo suprotno. Uglavnom mnogo gledamo, a da zapravo ne vidimo puno. Vidjeti podrazumijeva više od dobrog vida. Oči nam mogu biti širom otvorene, a da pritom vidimo vrlo malo.

Uvijek me intrigiralo kako Sveto pismo opisuje Pavla neposredno nakon njegova obraćenja. Uvijek pretpostavljamo da nam tekst govori kako je Pavao bio oslijepljen svojom vizijom, ali mislim da tekst implicira više od toga. Kaže nam da je Pavao ustao sa zemlje očiju širom otvorenih, ne videći ništa. To ne mora nužno značiti fizičku sljepoću. Vrlo je vjerojatno da je on vidio fizički, ali nije uviđao značenje onoga u što se upuštao. Netko je morao doći i otvoriti mu oči, ne samo da bi ponovno progledao fi-



Glavni oltar opatije San Felice, Giano dell'Umbria.

zički, nego ponajprije kako bi mogao dublje proniknuti u otajstvo Krista. Vidjeti, uistinu vidjeti, podrazumijeva više od posjedovanja fizički zdravih i otvorenih očiju. Svi mi vidimo vanjsku površinu stvari, ali ono što je ispod ne vidi se samo po sebi.

To zamjećujemo, primjerice, u onome što se krije u Isusovim čudima ozdravljenja. U Evanđeljima Isus čini brojna ozdravljenja. On liječi hrome, gluhe, nijeme, gubavce i dvije žene koje iz različitih razloga ne mogu zatrudnjeti. Ono što je važno uočiti u tim raznim čudima jest da je, gotovo uvijek, u pitanju više od samog fizičkog ozdravljenja. Isus iscjeljuje ljude na dubljoj

razini: on liječi hrome kako bi mogli hodati u slobodi i služiti Bogu. Liječi gluhe kako bi mogli čuti Radosnu vijest. Liječi nijeme kako bi mogli otvoriti usta u hvali. A iscjeljuje i one koji iznutra krvare kako bi mogli donijeti novi život na svijet.

To je najočitije u onim trenucima kada Isus ozdravlja slijepce. On im ne daje samo fizički vid; on im otvara oči kako bi mogli vidjeti dublje. No, to je samo slika. Kako bismo je mogli "raspakirati"? Kako nam Isusova milost i naučavanje mogu pomoći da vidimo na dublji način? Evo nekoliko prijedloga:

- **Tako što će naš pogled naviknut na poznato zamijeniti pogled prožet čuđenjem.**

G. K. Chesterton jednom je ustvrdio da je poznatost najveća od svih iluzija te da je tajna života naučiti gledati u poznate stvari sve dok nam ponovno ne postanu nepoznate. Oči otvaramo prema dubini onoga časa kada se otvorimo čuđenju.

- **Tako što će naš pogled obuzet paranojom i samozaštitom zamijeniti pogled metanoje i brižnosti.**

Nije slučajno što je prva riječ koja izlazi iz Isusovih usta u sinoptičkim evanđeljima riječ 'metanoia' – riječ koja stoji nasuprot 'paranoji'. Oči otvaramo prema dubini onoga časa kada prijedemo iz stava samozaštite u stav brižnosti.

- **Tako što će naš pogled obuzet ljubomrom zamijeniti pogled divljenja.**

Naša percepcija postaje izobličena čim iz sretnog stanja divljenja prijedemo u nesretno stanje zavisti. Naš je vid bistar onda kada uživamo u divljenju.

- **Tako što će naš pogled zaslijepljen gorčinom zamijeniti pogled pročišćen i omekšan bolju.**

Korijen gorčine je rana, a put iz gorčine vodi kroz bol. Suze bistre naš vid jer omekšavaju srce koje je rana otvrdnula.

- **Tako što će naš pogled zatupljen fantazijom i autoerotizmom zamijeniti pogled poučen uvažavanjem i molitvom.**

Jedan od ključnih pomaka u našem duhovnom životu jest kretanje od fantazije prema molitvi

– put koji nas u konačnici oslobađa od potrebe da sve što je lijepo prigrabimo sebi, kako bismo tu ljepotu mogli cijeniti zbog nje same. Ljepotu možemo uistinu vidjeti i cijeniti tek kada prestanemo žudjeti za njezinim posjedovanjem.

- **Tako što će naš pogled oblikovan važnošću zamijeniti pogled oblikovan kontemplacijom.**

Naša čežnja za važnošću tjera nas da na svijet gledamo nemirnim, nezadovoljnim očima. Tek kada naš nemir utihne u samoći, možemo prakticirati pomnost i uvidjeti bogatstvo sadašnjeg trenutka.

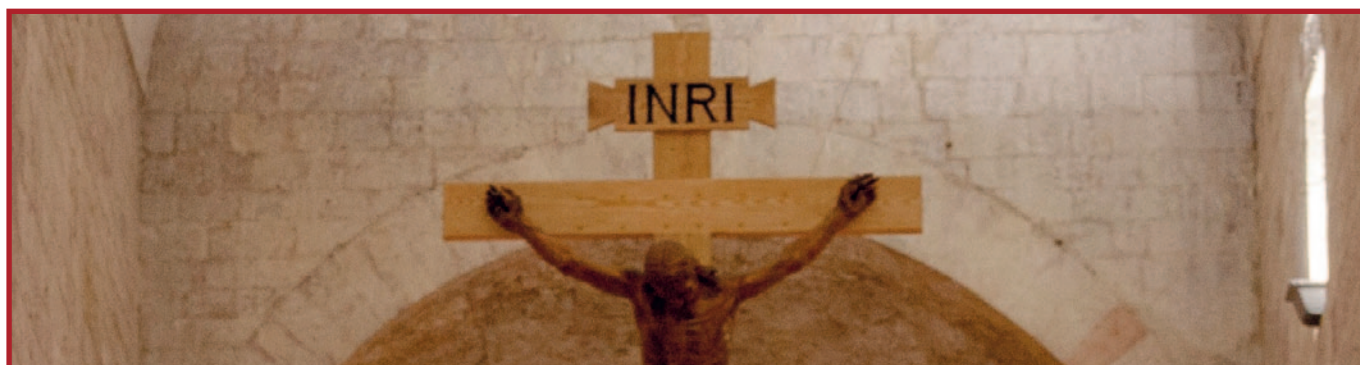
- **Tako što će naš pogled prožet bijesom zamijeniti pogled prožet oproštenjem.**

Ništa ne muti naš vid toliko kao bijes. On je najteža od svih mrena. I ništa ne pročišćuje naš pogled toliko kao praštanje. Nitko tko u srcu nešto zamjera ne vidi bistro.

- **Tako što će naš pogled prožet žudnjom i glađu zamijeniti pogled prožet zahvalnošću.**

Žudnja i glad izobličuju naš vid. Zahvalnost ga obnavlja. Ona omogućuje dubinski uvid. Najzahvalnija osoba koju poznajete ujedno je i osoba s najboljim vidom od svih ljudi koje znate.

Ljubav je oko! Tako govore srednjovjekovni mistici, iznoseći mudrost koju bi trebalo dodati medicinskom rječniku suvremene optometrije. Jasno viđenje ima više dimenzija nego što to obično zamišljamo. ♦





P. Joe Nassal, C.P.P.S.

Provincija Sjedinjenih Američka provincia

RANJENI, ALI HRABRI

Znamenje novog stvorenja

Jer, evo, ja stvaram nova nebesa i novu zemlju. Veselite se i dovijeka kličite zbog onoga što ja stvaram... (Izaija 65, 17-18).

Moja majka ima 98 godina i prije tri godine preselila se u dom za starije i nemoćne s potpunom njegovom. Postavili smo hranilicu za ptice ispred njezina prozora jer joj je jedna od najdražih zanimacija promatranje ptica, osobito kardinala, dok dolijeću po hranu. Dok je živjela u vlastitom domu, imala je hranilicu za kolibriće ispred prozora dnevnog boravka. Punila bi je slatkim nektarom i uživala gledati iz svog naslonjača kako kolibrići lebde u zraku dok se hrane. Ti su je posjeti uvijek iznova oduševljavali.

Postoji priča o kontrastu između kolibrića i lešinara. Čini se da ove dvije ptice, koje se nalaze na suprotnim stranama ornitološke ljestvice, imaju nešto zajedničko: obje uspijevaju preživjeti u pustinji. Lešinari nadlijeću krajolik tražeći strvinu kojom će se hraniti, dok kolibrići lete pustinjom tražeći cvijeće i druge znakove života kao izvor opstanka. Lešinari se hrane smrću, ali kolibrići se razvijaju hraneći se životom.

Prva temeljna vrijednost koja usmjerava našu viziju kao svjetske zajednice glasi: "Evandjelje i duhovnost Krvi Kristove pozivaju nas, kao pojedince i kao Družbu, da svjedočimo život

obraćenja, preobrazbe i obnove." Dok promatramo krajolik naše zajednice, jesmo li poput kolibrića koji traže znakove novoga života i nade? Ili smo nalik na lešinare koji vide samo zajednicu koja stari, pad broja misionara u određenim jedinicama te se hrane onim što je mrtvo i prošlo? Biblijski izvještaj koji vodi ovo razmišljanje poznati je odlomak evandjelja za Nedjelju Božjeg milosrđa, kada se Isus ukazuje svojim učenicima okupljenima u strahu u dvorani posljednje večere. Došavši k njima, Isus im govori: "Mir vama!" Rekavši to, "pokaza im ruke i bok" kao dokaz da je to doista on.

Kao narod Krvi Kristove, pozvani smo naviještati i živjeti kroz rane na Isusovu uskrsnulom tijelu. Te rane postaju znamenje novog stvorenja. Upućujući nam pozdrav: "Mir vama!", Isus nas poziva da vidimo i povjerujemo u stvarnost uskrsnuća i trijumf preobrazbe – u nastajanje nove zajednice u Krvi Kristovoj.

Poput onih učenika u dvorani posljednje večere, i mi se uvijek nalazimo na pragu novih mogućnosti za našu zajednicu kao Družbu apostolskoga života. Kao što naznačuje Ivanovo evandjelje, preobrazba na koju smo pozvani događa se slično kao i prvo stvaranje u Knjizi Postanka: iz tame nastaje svjetlo, a iz kaosa novi red kojemu je potrebno vrijeme da se razbistri. Kao

što je prvo stvaranje započelo proglasom: "Neka bude svjetlost!", tako i rođenje novoga stvorenja proglašava: "Mir vama!". Oba počinju s Božjim dahom: u vrtu je Bog udahnuo dah života muškarcu i ženi, a u dvorani posljednje večere, koja je postala rađaonicom novoga stvorenja, Isus je dahnuo u njih i rekao: "Primate Duha Svetoga." Mi udišemo taj dah Duha Svetoga i punimo svoja pluća svježim zrakom ljubavi koja nas povezuje u milosrđu. Svoje duše ispunjavamo pričama o nadi i hrabrosti sučelice zemlji koja je toliko izmučena nasiljem i strahom. Svoja srca ispunjavamo suosjećanjem dok dotičemo ožiljke, ne videći ih kao znakove našega propadanja, već kao odličja Božjega milosrđa što nam daju hrabrost da se i dalje obnavljamo i preobražavamo u krvi Uskrsloga Krista.

U potrazi za znakovima života

U nastojanju da živimo tu prvu temeljnu vrijednost, jedna od glavnih zapreka s kojom se suočavamo jest strah. Sjetite se, vrata dvorane u kojoj su se učenici skrivali nakon Isusove smrti bila su zaključana jer su se bojali. Učenici su bili poput lešinara – oplakivali su svoje prošle pogreške, činjenicu da nisu uspjeli zaštititi Isusa te vlastiti kukavičluk zbog bijega. Drhtali su od straha jer su mislili da i njima slijedi smrt. No, kada je Isus dahnuo u njih i pokazao im svoje rane, podario je svojim učenicima novu priliku za život. Kolibrići piju nektar novog života. Oni su uvijek u potrazi za novom prilikom, za onim jarkim, novim cvijetom koji im donosi život. Toma je bio poput kolibrića. Onaj koji je s vremenom dobio nadimak "nevjerni Toma" nije bio u dvorani kada se Isus prvi put ukazao. Ne znamo gdje je bio. Možda je samo izašao udahnuti malo svježeg zraka, jer je u onoj gornjoj sobi zacijelo bilo zagušljivo od ustajalog zraka prožetog strahom, tugom i krivnjom. No, u svojoj odsutnosti Toma je propustio onaj dašak svježine koji je Isus donio u prostoriju kada je dahnuo u svoje prijatelje i rekao: "Primate Duha Svetoga."

Ipak, kada se Toma vratio i kada su mu ostali rekli: "Vidjeli smo Gospodina!", on nije htio povjerovati. Zašto? Možda zato što se zapravo ništa nije promijenilo. U zraku se i dalje osjećao

strah; vrata su i dalje bila zaključana. Upravo je to bio jedan od strahova s kojima smo se suočili u Sjedinjenim Američkim Državama kada su se dvije provincije ujedinile u jednu: strah da se zapravo ništa neće promijeniti.

Ostali su učenici možda bili uzbuđeniji nego u trenutku kada je Toma izašao iz sobe, no dokazi da su doista vidjeli uskrsloga Isusa u tijelu bili su prilično slabi. Stoga Toma zapravo traži samo ono što su i oni vidjeli. Isus im je, kada im se prvi put ukazao, pokazao svoje ruke kao dokaz da je to on. Sve što Toma traži jest isti taj dokaz: "Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati."

Što će biti potrebno da povjerujemo kako možemo biti narod koji svjedoči "život obraćenja, preobrazbe i obnove"? Hoće li nam biti potreban nepobitan dokaz da će novo stvorenje uspjeti ako se odvažimo na skok vjere koji ono zahtijeva? Hoće li nam biti potrebno iscjeljenje starih rana? Ili će pak biti potrebno zagledati se u rane na Isusovu uskrsnulom tijelu te ih, umjesto da od njih okrenemo glavu, dotaknuti i reći: "Gospodin moj i Bog moj."

Dotaknuti ožiljke

Svakoga dana vidimo i dotičemo rane i ožiljke na Kristovu tijelu. Nema sumnje da rane postoje. Nema sumnje da su ožiljci tu. Jedina sumnja koja ostaje jest ona kada dotičemo rane, a ne uspijevamo povjerovati da iz tih ožiljaka klija nada u pobjedu. Sumnja nas poziva na propitivanje i dublje istraživanje onoga što se dogodilo, umjesto da se zadovoljimo ostajanjem na površini. Ona potiče na dijalog i traganje koji nas mogu dovesti do odgovora i mogućnosti o kojima ranije nismo ni razmišljali.

Sumnja je opasna samo onda kada u tim ožiljcima ne uspijevamo vidjeti znamenje nečeg novog. Sumnja je smrtonosna samo onda kada u doticaju s ožiljcima jedni drugih ne prepoznamo poziv na zajedničku priču koja nas vodi sve dublje u odnos i pomirenje. Sumnja je prepreka samo onda kada ostajemo na površini i ne uspijevamo prepoznati prisutnost Uskrsloga u životnim pričama i ožiljcima onih pored nas.



Sveti Toma dodiruje Isusove rane. Caravaggio. Javno vlasništvo.

Riječima svetog Franje Asiškog, koje je mogao napisati i sveti Gašpar del Bufalo: "Pozvani smo iscjeljivati rane, ponovno sastavljati ono što se raspalo i dovesti kući one koji su zalutali." To je naše poslanje pomirenja i obnove u ranjenom svijetu i izranjenoj institucionalnoj Crkvi.

Ranjeni i hrabri

Kao što nas Pavao podsjeća u Drugoj poslanici Korinćanima: "Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nast! A sve je od Boga koji nas sa sobom pomiri po Kristu i povjeri nam službu pomirenja" (2 Kor 5,17-18).

Neprestano smo pozvani postajati novo stvorenje, što je sama srž naše duhovnosti. Kao misionari Krvi Kristove te sinovi i kćeri Gašparovi kojima je povjerena ova služba pomirenja, pozvani smo na zajednički rad u poslanjima na marginama Crkve i rubovima društva.

Dok sam bio provincijal bivše provincije Kansas City, sanjao sam o tome što bi to moglo značiti. Predložio sam mogućnost u kojoj bi članovi, zajedno s našim Suradnicima, živjeli, molili i radili u Misijskim kućama u onim mjestima, ruralnim i urbanim, gdje odjekuju glasni povici ili tihi krici za pomirenjem. Možda je to Misijska kuća u Kaliforniji koja služi LGBTQ zajednici, beskućnicima ili mladima koji su napušteni zbog onoga što jesu. Ili je to možda Misijska kuća u Ohiju, gdje starije osobe postaju nevidljive zbog svoje dobi i nemoći. Na oba mjesta, članovi i Suradnici nastoje učiniti vidljivom iscjeliteljsku prisutnost Kristove otkupiteljske krvi.

Bilo da je riječ o župi u Columbusu u Ohiju koja služi imigrantima u strahu od deportacije; ili o centru u Chicagu koji nudi sigurno utočište žrtvama uličnog nasilja; o Centru za obnovu u Libertyju kamo ljudi dolaze pronaći mir i produbiti svoj odnos s Bogom, ili o Svetištu u Ohiju koje dočekuje hodočasnike u potrazi za sakramentima ozdravljenja – u svakom od tih mjesta zajedništva i služenja nastojimo iznova prepoznati i oživjeti naše poslanje pomirenja i obnove.

Kao što sam napisao 2018. u djelu Kalež i Novi savez, vjerujem da "stvaramo zajednicu u kojoj će troje ili četvero članova Družbe odlaziti na margine, onamo kamo se drugi ne usuđuju ili ne mogu ići, te uspostaviti prisutnost punu dobrodošlice, živeći u solidarnosti s onima čija je nada presahnula. To će značiti opraštanje od nekih vjerskih zajednica u kojima su svećenici i braća Družbe služili dugi niz godina, no na mnogim će tim mjestima duhovnost Krvi Kristove i dalje biti središnja za život tih župa zahvaljujući prisutnosti Suradnika koji će se pobrinuti da obnova i pomirenje ostanu prepoznatljiva obilježja župnog života".

Kada se Isus ukazao svojim učenicima u dvorani posljednje večere, pokazao im svoje rane i dahnuo u njih, predao je njima i nama novo poslanje: da unatoč vlastitim ranama idemo u svijet kao poslužitelji pomirenja. Iako smo ranjeni, nastojimo biti hrabri; uz Božju milost i san svetoga Gašpara koji nas vodi, dopuštamo Duhu Svetom da djeluje kroz nas kako bismo obnovili svoju zajednicu, svoju Crkvu i, odvažno, lice zemlje. ♦



O. Chesco Peter Msaga, C.P.P.S.

Glavni Tajnik

PUTOVANJE OBRAĆENJA, PREOBRAZBE I OBNOVE

Iskustvo Misionara u Tanzaniji

Život članova Družbe Misionara Krvi Kristove u Tanzaniji priča je o velikom rastu – od male strane Delagature do vitalne, samostalne Provincije koja ove godine slavi svoju 60. obljetnicu. Njihov su put obilježile važne postaje koje zorno svjedoče o obraćenju, preobrazbi i obnovi.

Kroz ta načela misionari nastoje produbiti predanost svome pozivu, ukorijenjenu u neprestanoj mijeni i otvorenosti prema potrebama onih koje društvo često zanemaruje.

U središtu je tog poslanja duboka navika molitve i neprestani susret s Božjom Riječju. Kroz zajedništvo s Božjim narodom i trajnu formaciju u vlastitoj karizmi, misionari nastoje postati istinski nositelji društvene i duhovne promjene. Njihova je predanost istodobno duhovna i praktična, jer poruku evanđelja oživljuju konkretnim djelima koja dotiču živote najranjivijih.

Biblijsko nadahnuće: Biblijski odlomak koji utjelovljuje samu bit misionarskoga duha nalazimo u Evanđelju po Luki 4,18: "Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene."

Ovo biblijsko nadahnuće osnažuje misionarski poziv na obraćenje i služenje, podsjećajući ih na preobražajnu snagu vjere koja se živi u svijetu.

Život i poslanje Misionara Krvi Kristove u Tanzaniji

Preobrazba Delagature u Tanzaniji možda se najbolje očituje u njezinu razvoju i vodstvu. Utemeljena 1966. godine u Manyoniju, u regiji Singida, Deleagtura je započela s trojicom talijanskih prvaka: don Giuseppeom Monte-

Umjesto da smjesta odluče graditi velike objekte, misionari su donijeli radikalnu odluku živjeti među lokalnim stanovništvom. Naučili su svahili kako bi potaknuli iskrenu komunikaciju i odgovorili na najhitnije potrebe

negrom, don Dinom Gioiom i bratom Francom Pallumbom, kojima su se kasnije pridružili misionari iz Kanade i SAD-a. Regija je bila prostrana i bez potrebne infrastrukture, a stvarnost siromaštva i izolacije predstavljala je golem izazov za one koji su došli služiti.

Umjesto da smjesta odluče graditi velike objekte, misionari su donijeli radikalnu odluku živjeti među lokalnim stanovništvom. Naučili su svahili kako bi potaknuli iskrenu komunikaciju i odgovorili na najhitnije potrebe. U tom se kontekstu njihovo poslanje pomaknulo s verbalnog naviještanja prema opipljivim djelima, poput bušenja zdenaca, gradnje škola i ambulanti. Time je duhovnost Krvi Kristove postala konkretan izraz oslobođenja od žeđi, bolesti i neznanja. Kao što kaže Gospodin: "Dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju" (Iv 10,10).

Obnova kroz jubilej i hodočašće

Šezdeseta obljetnica prisutnosti Družbe Misionara Krvi Kristove u Tanzaniji, koja se slavi 2026. godine, označava početak proslave dijamantnog jubileja – razdoblja posvećenog zajedničkoj i osobnoj obnovi. Paljenje jubilejske svijeće u veljači 2026. služi kao simbolična gesta donošenja svjetla narodu i "obnove vatre" poslanja, čime se iznova rasplamsava njihova predanost služenju.

Tijekom godina, duhovna je obnova bila u samom središtu njihova rada. Hodočašće s relikvijama, osobito onima blaženog Ivana Merlinija, svjedočanstvo je njihove želje da pobude vjeru u lokalnim zajednicama. Obilazeći s relikvijama različite tanzanijske biskupije, misionari pomažu vjernicima upoznati život blaženog Merlinija, kako bi crpili nadahnuće iz njegovih kreposti i produbili duhovne korijene svoga poslanja.

Obraćanje kroz društveni utjecaj

U tradiciji Družbe Misionara Krvi Kristove, "obraćanje" se shvaća kao okretanje prema onima na rubu društva, kao "oslobođenje čovječanstva" koje se ostvaruje kroz konkretna



Logotip projekata C.P.P.S.-a u Tanzaniji.

djela služenja. Takav smisao obraćenja nadi-lazi samu duhovnu promjenu; on obuhvaća praktičnu posvećenost poboljšanju života onih najpotrebitijih.

Gospodarski i društveni projekti: Misionari su odigrali ključnu ulogu u preobrazbi sušnih područja kroz projekte usmjerene na unapređenje poljoprivrede, zdravstvenu skrb i opskrbu pitkom vodom. U mjestima poput Dodome i Singide, oni u suradnji s lokalnim zajednicama rješavaju goruća pitanja poput sigurnosti hrane i siromaštva. Ti se projekti ne promatraju samo kao humanitarni naponi, već kao bitni izričaji duhovnosti Krvi Kristove – gdje se vjera očituje kroz djelovanje, a služenje postaje vidljivim svjedočanstvom evanđeoskih vrijednosti.

Kroz ova partnerstva misionari potiču održivi razvoj, omogućujući zajednicama da iskorače iz začaranog kruga oskudice. Bušenjem bunara, pružanjem medicinske skrbi i podrškom



C.P.P.S. i članovi osoblja u bolnici Saint Gaspar, Itigi, Tanzanija.

poljoprivredi, pomogli su postaviti temelje za zdravije i otpornije zajednice. Njihov rad odjek je poziva na obraćenje: okrenuti se onima na marginama i osloboditi ih okova siromaštva i bijede.

Obrazovanje kao osnaživanje: Prepoznajući da stvarna preobrazba zahtijeva više od trenutne pomoći, misionari su utemeljili škole i centre za strukovno osposobljavanje u mjestima kao što su Manyoni, Dodoma i Dar es Salaam. Ove obrazovne inicijative osmišljene su s ciljem da "preobraze stvarnost" mladih, pomažući im u prijelazu iz ovisnosti u aktivno sudjelovanje u društvu. "Pomoći ljudima da pomognu sami sebi" – moto je projekata Družbe Misionara Krvi Kristove u Tanzaniji tijekom više od pedeset godina njihova djelovanja.

Škole i centri za osposobljavanje pružaju mladima alate potrebne za napredak. Omogućujući pristup obrazovanju i praktičnim vještinama, misionari osnažuju nove naraštaje da postanu nositelji promjena u vlastitim za-

jednicama. Na obrazovanje se gleda kao na put prema oslobođenju, koji mladima omogućuje da grade smislene živote i pridonose širem društvenom tkivu.

Kroz ta nastojanja misionari pokazuju da obraćenje, preobrazba i obnova nisu apstraktni pojmovi, već načela koja se žive svakodnevno. Njihova posvećenost služenju i osnaživanju utemeljena je u duhovnosti Krvi Kristove, čime se tradicija vjere izravno povezuje s praktičnom stvarnošću života u Tanzaniji.

Nastavljajući svoj put, Misionari Krvi Kristove ostaju nepokolebljivi u svojoj posvećenosti osobama na marginama, utjelovljujući pristup utemeljen na Evanđelju koji teži oslobođenju, preobrazbi i obnovi pojedinaca i zajednica. Njihov rad stoji kao svjedočanstvo snage djelatne vjere – u kojoj se obraćenje očituje u okretanju prema potlačenima, preobrazba u stvaranju novih prilika, a obnova u trajnoj posvećenosti pravdi, miru i cjelovitosti stvarnoga. ♦



O. David Kelly, C.P.P.S.

Američka provincia

PREOBRAŽAVAJUĆA MOĆ BOŽJE LJUBAVI

Kada uđete u Centar Misije pomirenja Krvi Kristove, odmah se suočavate sa zidom s umjetničkim djelima. "Suočavanje" je prava riječ, jer vas ona prisiljava da zastanete – da upijete ta djela, umjesto da samo prođete pored njih. Većinu tih djela izradili su muškarci, žene i djeca koji se nalaze u zatvoru, mnogi od njih već desetljećima.

Na prvi pogled, ta vas djela uvlače u svijet obilježen bolju i patnjom. No, ako zastanete tek

trenutak duže, početak će izranjati nešto drugo. Ovdje pulsira život. Ovdje tinja nada. Kroz jarke boje krajolika i brižan prikaz prirode, ljepota probija surovu stvarnost betona i čelika. Jedan je umjetnik, govoreći o svom prikazu blistave šume i vode, objasnio kako ta slika predstavlja njegovo vjerovanje da je otkupljenje moguće čak i iza rešetaka.

Ta napetost između patnje i nade nije vidljiva samo u umjetničkim djelima; ona je utjelovljena



Zid na ulazu u Centar pri Službi Pomirenja Predragocjene Krvi ["Precious Blood Ministry of Reconciliation"] u Chicagu.

**Preobrazba, dakle,
ne znači postati
netko drugi, nego otkriti
tko zapravo jesmo.
To je polagano oslobađanje
od privida i tiha spoznaja
da u samoj svojoj srži već
posjedujemo neotuđivo
dostojanstvo
i vrijednost**

u životima onih koji danas vode ovu misiju. Mac i Fred, voditelji u Misiji pomirenja Krvi Kristove, proveli su više od 25 godina iza rešetaka nakon što su utamničeni još kao djeca. Kada govore o svom iskustvu, oni ne umanjuju težinu proživljenoga. Jasno imenuju sve gubitke: gubitak voljenih, gubitak djetinjstva i dugotrajni teret izolacije. Pa ipak, uz svu tu tugu, oni govore o zahvalnosti.

Svoje godine provedene u zatvoru ne opisuju samo kao vrijeme gubitka, već i kao razdoblje dubokog rasta. U samoći svojih ćelija spoznali su vlastitu otpornost. Što je još važnije, upoznali su Boga – ne kroz učenje ili apstrakciju, već kroz proživljeno iskustvo. Upravo u toj tišini, u tom zatočeništvu, susreli su Prisutnost koja ih nije napustila.

Takva nas iskustva pozivaju da u sebi pomirimo ono što se čini nepomirljivim: okrutnost utamničenja i Božju blizinu. Ona nas podsjećaju da u svakoj osobi postoji temeljna dobrota, često zasjenjena boli, traumom i gubitkom. Ako se dade vremena – a preobrazba doista zahtijeva vrijeme – ta se dobrota može ponovno otkriti. Ono što tada izranja nije nešto tek stvoreno, nego nešto što je oduvijek prisutno: Bog koji je ljubav.

Preobrazba, dakle, ne znači postati netko drugi, nego otkriti tko zapravo jesmo. To je polagano oslobađanje od privida i tiha spoznaja

da u samoj svojoj srži već posjedujemo neotuđivo dostojanstvo i vrijednost

O. Greg Boyle, SJ, u knjizi *Cherished Belonging* piše: "Zasigurno možemo prihvatiti nešto tako užasno, a da pritom nikoga ne pretvorimo u čudovište." Takva se vizija ne uči u teoriji. Ona se kali u susretu – u odnosima s onima koji, usprkos dubokoj patnji, biraju nadu; onima koji, usprkos izdaji, biraju oprostjenje.

Thomas Merton opisuje tu stvarnost na sljedeći način: "Istinski susret s Kristom u nama oslobađa nešto novo – snagu za koju nismo ni znali da je posjedujemo; nadu, životnu sposobnost, otpornost, moć oporavka u trenucima potpunog poraza, sposobnost rasta i promjene, snagu stvaralačke preobrazbe." Takva preobrazba nije ni brza ni laka. Ona od nas nešto traži.

Ona od nas traži da se odrekne kontrole, ali ne i svrhe. Poziva nas na ranjivost, dok nas istovremeno ukorjenjuje u nečem dubljem od sta-



Tman i Janel promatraju umjetnička djela u Centru pri Službi Pomirenja Predragocjene Krvi ["Precious Blood Ministry of Reconciliation"] u Chicagu.

**Duhovnost Krvi Kristove
poziva nas
da ne okrećemo
glavu od složenosti života,
već da u nju uđemo
ne predajući se očaju.
Ona pruža temelj
koji je dovoljno čvrst
da izdrži i tugu
i nadu**

tusa ili identiteta. To je, u samoj svojoj srži, odluka da ostanemo usidreni u nadi, čak i kad nam se život čini nesigurnim.

Autentična preobrazba je spora. Ona se odvija postupno, često kroz borbu, zrcaleći središnji obrazac kršćanske povijesti: patnju, smrt i uskrsnuće. Ona ne zaobilazi bol, već prolazi kroz nju, dopuštajući joj da nas pročisti i obnovi.

Na kraju krajeva, patnja je neizbježna. Dolazi u mnogo oblika – kroz gubitak, neuspjeh, izdaju i posljedice vlastitih postupaka. Pitanje nije hoćemo li patiti, nego kako ćemo na to odgovoriti. Duhovnost Krvi Kristove poziva nas da ne okrećemo glavu od složenosti života, već da u nju uđemo ne predajući se očaju. Ona pruža temelj koji je dovoljno čvrst da izdrži i tugu i nadu.

Život Oscara Romera pruža nam upečatljiv primjer. Usred političkih nemira u El Salvadoru sedamdesetih godina prošlog stoljeća, na Romera se isprva gledalo kao na bezopasnu i predvidljivu figuru. No, nakon ubojstva njegova prijatelja, isusovca Rutilija Grandea, Romero se preobrazio. Putujući u ruralnu zajednicu u kojoj je Grande ubijen, susreo se s patnjom naroda na način koji više nije mogao zanemariti. Od tog trenutka njegovo je služenje postalo hrabro svjedočenje istine pred licem nepravde – i ta ga je predanost na kraju stajala života.



Napetost između patnje i nade kako se očituje u životu.



U užasu zatvora može se osjetiti Božja blizina.

“Uzeti svoj križ” ne znači veličati patnju. To znači odbiti bježati od nje. To znači vjerovati da čak i na onim mjestima koja najviše želimo izbjeći postoji mogućnost obnove. Tu u središte dolazi ključni paradoks: ono što nas može slomiti, može postati i temeljem naše preobrazbe. Ishod ovisi o tome hoćemo li dopustiti patnji da nas zatvori ili da nas još dublje otvori životu.

Preobrazba nije jednokratani događaj, već cjeloživotni proces – neprestano kretanje od straha prema povjerenju, od kontrole prema predanju, od izolacije prema zajedništvu. Ona nas poziva da ostanemo otvoreni i onda kada bi nam bilo lakše zatvoriti se u sebe. Traži od nas da vjerujemo kako nijedno iskustvo, ma koliko bolno bilo, nije izvan dohvata milosti.

U konačnici, preobrazba ne znači toliko postati nešto posve novo, koliko postati potpunije ono što smo stvoreni da budemo. ♦



O. Rony R. Díaz Quino, C.P.P.S.

Latinoamerička provincija, Gvatemala

OBRAĆENJE, PREOBRAZBA I OBNOVA

U svjetlu duhovnosti Krvi Kristove kroz prizmu osobnog, pastoralnog i zajedničkog iskustva

Iako se prve tri imenice u naslovu mogu činiti sličnima, one nose specifično i duboko značenje; u svojoj biti, one predstavljaju put osobnog, pastoralnog i zajedničkog života. Svaka od njih postaje most koji nas povezuje s Božjom milošću kroz spasonosno otkupljenje u Krvi Kristovoj.

Obraćanje se događa kroz pažljivo slušanje Božje Riječi; stoga slušanje postaje temelj za razumijevanje Božjega djelovanja u osobnom, pastoralnom i zajedničkom životu. Mojsije je vidio ugnjetavanje koje su trpjeli Izraelci i, premda ga je boljela patnja njegove braće i sestara, osjećao se nemoćnim da išta učini za njih. Međutim, kada je začuo Božji glas koji ga poziva da izbavi njegov narod iz faraonova ropstva, njegov se stav promijenio (Izl 3, 4-6). Slušanje Božjega glasa u životnim događajima zapravo je promjena stava. Čovjek može promatrati stvarnost isključivo iz ljudske perspektive, ali kada začuje Božji poziv, ta stvarnost postaje drugačija – i upravo se tu događa obraćenje.

Obraćanje vodi k preobrazbi. Ona je nužno navještaj promjene misli i stavova koja podrazumijeva život vođen Božjim glasom. Time nastaje potpuni preobražaj ljudskoga života. Prvo predslavlje za pokojnike to maestralno proglašava:

“Život se mijenja, a ne oduzima.” Stoga je poziv u redovnički život Božji poziv na služenje narodu kojemu su potrebni obraćenje i preobrazba, ali to se ne može dogoditi ako se najprije ne ostvari u mom osobnom životu.

Obnova je dimenzija koja nas poziva na ustrajnost, na oslušivanje Božjega poziva u svakom trenutku. Ljudska se stvarnost neprestano mijenja; ono što je vrijedilo jučer, danas više ne vrijedi, a sutra će biti drugačije. Ovdje nije riječ o nečem repetitivnom ili rutinskom. “Ovo je kalež novoga i vječnoga saveza.” Isus otkriva svojim učenicima da je savez ustanovljen njegovom Kr-



Članovi C.P.P.S.-a iz Gvatemale na proslavi zajednice.



Euharistijsko slavlje s lokalnom zajednicom.

vlju uvijek nov; on ne zastarijeva niti se svodi na puko ponavljanje.

Ovaj trokut imenica nije zatvoreni egzistencijalni krug, već spirala koja se uvijek kreće prema gore, šireći se. Izraelski je narod pokretalo obećanje Obećane zemlje, a Gospodinove učenike kraljevstvo Božje. To su dva lika Božjega naroda: u Starom zavjetu narod koji teži novome, utemeljenom u Savezu s Jahvom; u Kristu kraljevstvo ljubavi kojim više ne upravljaju neprestani savezi, nego Krv Jaganjčeva prolivena jednom zauvijek.

Obraćanje, preobrazba i obnova za mene su osobno iskustvo koje me poziva na povratak u moju Galileju – tamo gdje je sve započelo – i koje mi obnavlja snagu u svećeničkoj službi. Na svakom od tih putovanja Bog je očitovao svoju milost kroz iskustvo oslušivanja u tišini, kroz pastoralno djelovanje unutar zajednice Družbe Misionara Krvi Kristove. U različitim pastoralnim ulogama koje su mi bile povjerene, imao sam priliku slušati i razlučivati, kroz potrebe naroda, kako me Bog poziva da ih pratim i budem najvjestitelj njegova otajstva spasenja.

Ovaj se životni proces odvija i u zajedničkom životu te ima pozitivan učinak, jer nismo izolirana bića, već živimo zajedno i jedni druge jačamo. Mojsije ne bi mogao voditi Božji narod prema velikom oslobođenju bez pomoći drugih, s kojima je dijelio Božju volju. Isus je izabrao, odre-

dio i povjerio dvanaestorici muškaraca da naviještaju Kraljevstvo.

Božji naum djeluje u sebi samome kroz poziv koji upućuje svakoj osobi – da ga živi u zajedništvu s drugima. Moji planovi nisu odluka koja ostaje tek u osobnoj sferi; oni su podijeljeni s drugima koji koračaju istim putem. Stoga su zajedničko i pastoralno iskustvo prostori u kojima je Bog neprestano prisutan.

U distriktu Gvatemala, kako na zajedničkoj tako i na pastoralnoj razini, vodimo se smjernicama koje smo zajedno razlučili, a koje nastoje odgovoriti na stvarnost latinoameričke provincije i lokalne Crkve. Ti su nam kriteriji pomogli da koračamo zajedno kao zajednica, prateći mjesne prilike u pastoralnim zonama u kojima služimo.

Krv novoga Saveza poziva nas osobno, zajednički i pastoralno na obraćenje, preobrazbu i obnovu kao odgovor na Božju prisutnost. Ova prva temeljna vrijednost Družbe osnažuje put njezinih članova i usmjerava naš pogled prema srcu Crkve i Družbe Misionara Krvi Kristove: "Krvi Kristovoj". Ta Krv poziva, preobražava i obnavlja iskustvo Božjega poziva — iskustvo koje se dijeli i prenosi drugima, a ne ostavlja u egzistencijalnoj izolaciji. U Družbi sam naučio da su naša duhovnost i karizma trajne vrijednosti u našim životima te da sam uvijek iznova pozvan odgovarati na Božju milost osobno, u našim službama i zajedno sa svojom braćom i sestrama. ♦



Noćna procesija u mjesnoj stvarnosti Gvatemale.

**Kad nam upućuje pozdrav:
“Mir vama!”,
Isus nas poziva da vidimo
i povjerujemo u stvarnost
uskrsnuća i trijumf
preobrazbe –
u nastajanje nove
zajednice
u Krvi Kristovoj**



**U tradiciji Družbe misionara
Krvi Kristove, “obraćenje” se
shvaća kao okretanje prema
onima na rubu društva, kao
“oslobođenje čovječanstva”
koje se ostvaruje kroz
konkretna djela služenja.
Takav smisao obraćenja
nadilazi samu duhovnu
promjenu; on obuhvaća
praktičnu posvećenost
poboljšanju života onih
najpotrebitijih**

**Obraćenje se događa
kroz pažljivo slušanje
Božje Riječi; stoga slušanje
postaje temelj za
razumijevanje Božjega
djelovanja u osobnom,
pastoralnom i zajedničkom
životu**

